

Cent anys després

Aquest és l'any en que faig cent anys, som a l'any dos mil cent u.

Pensareu que sóc un vellet que va amb bastó, però no, jo acabo d'arribar a la tercera joventut, i la meva esperança de vida és de cent cinquanta anys. Jo, estic vivint a una nova illa que han fet per explorar les profunditats de l'Atlàntic. Algú l'havia de construir, jo em vaig oferir per treballar allà i vaig començar a construir l'illa, i vaig seguir vivint allà perquè, l'illa, és un paradís, hi ha unes platges de somni, i, com que tinc els fills, néts i besnéts a l' illa, vaig quedar-me a viure-hi.

Fa unes setmanes he retrobat al googlebook a alguns dels meus amics de l'escola i hem pensat, que podríem fer una festa per a celebrar el nostre centè aniversari a Figueres, la ciutat on vam créixer. Vindrem de diferents racons del món, però la distància no serà problema, perquè, amb els nous coets que viatgen per l'atmosfera, que van a dos mil nou-cents quilòmetres per hora hi arribarem en un tres i no res.

El viatge amb els coets és molt tranquil, i és molt confortable, us en recordeu de la "business Class" als avions? Doncs la "business Class" ara és la normal! Això s'i, per no fer diferències entre els passatgers ara no hi ha primera classe i/o turista, els passatgers són iguals, no hi ha diferències. I si vius a una ciutat sense aeroport pots anar-hi amb el TREN BALA!!! I per conduir per la ciutat pots utilitzar el cotxe públic. Tu en lloc de comprar-te un cotxe, adquireixes un dret d'ús de cotxe públic. Et donen un número de telèfon que truca al cotxe més proper, reconeix on ets i va cap allà. I no cal estacionar, tu el truques, el cotxe ve, li dius el lloc de destí, quan hi arribes, tu baixes, el cotxe revisa que no t'hagis deixat res i se'n va. I, si vius en un edifici, et puja fins al balcó, i, per una passarel·la que treu el cotxe, vas a casa teva. I sempre hi ha cotxes disponibles!

La reunió la farem a l'escola Sant Pau, la nostra escola, com que un d'aquests amics és l'alcalde de la ciutat ens deixarà l'escola el diumenge per celebrar-ho. Figueres, durant els anys que he sigut fora, ha canviat totalment, ja no queda res dels petits edificis que una vegada van existir, i a més, Figueres s'ha unit amb Roses, Castelló d'Empúries i Empuriabrava. Ara Figueres té platja i port, el primer port del Mediterrani!

La meva escola, també ha canviat una mica... tots els alumnes tenen ordinadors portàtils i molt lleugers, i, els de Cicle Superior, poden fer les classes des de casa per vídeo conferència. Per sortir al pati, ja no tenen sirena, tenen uns altaveus amb la música que més els hi agradi, i una vegada a la setmana, l'escola fa un programa de ràdio en directe: Onda Sant Pau.

Està molt bé allò de que els grans no hagin de sortir de casa quan fa fred, o quan bufa la tramuntana, però, no tenir pati...No saben el que es perden aquests nens del Segle XXII.

Encara me'n recordo les hores que passàvem xerrant, jugant a bàsquet i a futbol (sempre que no ens haguessin castigat sense pilota), jugant al "pilla-pilla" amb algú especial...

Per compensar que no tenen pati, ara poden jugar, durant el temps lliure, a jocs per Interalumnes, que és un Internet privat per als alumnes.

El dia de les vacunes a l'escola ja no és un malson, ara, et posen una crema amb les vacunes, que la pell absorbeix i no et fa mal. Els dentistes estan

perdent la feina perquè ara només han de pintar dents amb una pintura protectora, blanca, que impedeix la formació de caries.

I, m'ha explicat un ocellet que una excompanya nostra ara està fent de professora de música al Sant Pau, i diuen que les seves classes són les millors, ha aconseguit despertar l'oïda per la bona música de tots els alumnes. Es clar, si els fa escoltar International Love de Pitbull, és impossible que no els hi agradi!

Ha arribat el moment, ja sóc aquí. Tinc papallones a la panxa de tantes ganes que tinc de tornar a veure als meus amics. Em pregunto, els reconeixeré? Quantes històries per recordar, quantes anècdotes per explicar-nos, quantes abraçades per donar.